

Til de fireårige, der hænger ved livet

Du er fire år gammel, og om 30 sekunder er du død.

Du hænger ved med det yderste af fingrene, mens dit overlevelsesinstinkt, denne anonyme kraft, der har været med dig siden dit første åndedræt, dikterer dig at holde fast trods smerten i dine hænder og lammelsen i dine armmuskler. Du må holde stand mod tyngdekraften. Det er det eneste, din krop fortæller dig, den samme krop, der har lært dig at stikke i et brøl, når du føler dig alene og ubeskyttet, og som tvinger tårerne ud af dine øjne, når du trænger til livsnødvendig opmærksomhed.

Men nu skrider du ikke. Selv ikke til stemmebåndets udfoldelser har du kræfter. Alt, hvad du er, koncentrerer sig i dine hænder. Selv vejret holder du, som om du kunne sætte tiden i stå og hænge her for evigt, tolv meter over tyngdekraftens endestation, tolv meter over dine brækkede lårben og brudte rygsøjle, tolv meter over den blodpøl, der under din krop vil brede sig ud over fortovet og reflektere sollyset, tolv meter over en stumhed, der vil vare for evigt, tolv meter over din død.

Du er fire år. Og det eneste, du ved om livet, er, at du vil leve det.

30, 29, 28... hvor langt er nedtællingen nået? Hvor meget tid har du tilbage? Du har endnu ikke lært at tælle til ti. Du ved det ikke. Men din krop ved det. Hver celle er med i et råbekor. Hold ud, hold ud!! Du må aldrig give efter for tyngdekraftens fristelse. Slipper du, så presset i dine hænder kan lette et øjeblik, venter der en større, endegyldig smerte.

Så kommer han. Som dig trodser han tyngdekraften. Som dig vil han ikke acceptere det uafvendelige. Som dig ved han, at en nedtælling er i gang, og lige som i din krop er der i hans et råbekor af celler, og de dikterer ham en eneste ting: Han skal redde dig.

På mindre end et minut kravler han op ad en fire etager høj husfacade, og mens han holder sig fast med den ene hånd, rækker han med den anden ud efter dig og slynger i et kraftfuldt greb dine tyve kilo ind over det rækværk, du så uforsigtigt var kravlet op på, da du mistede balancen.

Nu er din redningsmand berømt, og vi har døbt ham Spiderman, skønt hans rigtige navn, da han i Paris' 18. arrondissement redder dig fra døden, er Mamoudou Gassama. Han ligner jo murkravleren fra Hollywood, ikke sandt? Nej, det gør han ikke. Han er en 22årig illegal migrant fra Mali i Afrika.

Forestil dig de overskrifter, der fortalte sandheden om din mirakuløse redning.

"Muslim redder fireårig fra at styrte i døden." " Illegal migrant redder 4årig fra at styrte i døden." ""En af dem", som vi ikke vil have i Europa, og hvis forbrydelse er, at de ikke er os, redder fireårig fra at styrte i døden."

Vi har ikke ordforråd til at sige disse sætninger. Vi har ikke grammatik eller indlevelsessevne til at rumme deres paradokser. Og i vores menneskelige fattigdom, i vores afgrundsdybe mangel på fantasi, har vi i stedet døbt din redningsmand Spiderman, fordi vi så militant ikke vil vide, hvem han er, migranten, der satte livet på spil, mens andre gjorde mobiltelefonerne klar til optagelse.

Tror du ikke, at også Mamoudou Gassama ved, hvordan det er at hænge en halv snes meter over jorden i det yderste af fingerleddene, mens hjertet er i gang med en nedtælling? Han så dig hænge deroppe, og han genkendte sig selv. Mamoudou har krydset Libyens ørkner med deres slavemarkeder og morderiske militser, der er opstået med vores medvirken og accept. Han har sejlet over Middelhavet, der er blevet en massegrav med vores accept. Han har levet papirløs på gaden i Europas storbyer, en retteløsløs, underbetalt halv-slave, hvis fremtid bogstaveligt talt befinder sig blandt madresterne og de tomme flasker i Europas skraldespande og affaldskurve.

Siden han forlod Mali har Mamoudou Gassama hængt i hænderne i fire etagers højde. Måske hang han der også, da han levede i Mali, og det var derfor, han rejste. Mamoudou Gassama er en identitetsløs Ingen. Det var det, vi ville sige, da vi fratog ham hans navn og døbte ham Spiderman.

Men der er jo andre som dig og din hurtigt glemte redningsmand. Vi kalder dem flygtninge eller migranter. Mange af jer sidder nu i lejre og venter på hjemsendelse til det land, I enten i nød eller skræk forlod, fordi det ikke gav jer overlevelseschancer. Mange af jer er børn, fire år gamle, måske yngre, måske ældre. Under stor fare bragte jeres forældre jer herop, fordi de ønsker det samme for jer, som vi gør for vores børn, en fremtid, og ikke et fald mod et ubarmhjertigt fortov mange meter nede.

Sådan ser Europa ud: Over alt hænger der børn i hænderne fra altaner, gelændere, vindueskarme, tagrender. Men Spiderman kommer ikke. I stedet kalder magtfulde politikere forældrene uansvarlige og ligeglade, fordi de ønsker en fremtid for deres børn.

Og når børnene er truet på deres psykiske helbred, som man bliver af en barndom i venteposition i asytlejrenes ingenmandsland, som f. eks. i det danske Udrejsecenter Sjælsmark, siger man som ordfører for Dansk Folkeparti, den prisværdigt ligefremme Martin Henriksen, at det jo heller ikke skal være sjovt at sætte sig op mod myndighederne. Det er bedre for alle parter, hvis de fireårige giver slip i gelænderet og lader sig falde. Der findes ikke gode løsninger, kun den mindst dårlige, siger Henriksens åndelige tvillingebror, Socialdemokratiets altid ærlige Matthias Tesfaye, der også mener, at det hele er forældrenes skyld, fordi de i deres stædige tro på en menneskeværdig fremtid for deres børn nægter at rejse hjem til krig, fattigdom, korrupsion og tørke. Det er bare for nemt et synspunkt, at man skal redde børn, der hænger i armene fire etager oppe, mener han.

Du skal vide, kære fireårige, der blev frelst af en ung illegal migrant fra Mali ved navn Mamodou Gassama, at når vi kalder ham Spiderman, så er det, fordi Spiderman ikke findes, og en redningsaktion som hans hører hjemme i fantasien og ikke i virkeligheden. Nej, Spiderman findes ikke, men mennesker som Martin Henriksen og Mattias Tesfaye gør.

Skyldfrie betyder de, at det er af rent pædagogiske grunde, at de lader dig falde.

Du er fire år gammel, og det eneste, du ved om livet, er, at du noget så inderligt gerne vil leve det.

Du er fire år gammel, og dit livs nedtælling er i gang.